

Сборник съдебна практика

Дело C-449/16

Kerly Del Rosario Martinez Silva
срещу
Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)
и
Comune di Genova

(Преюдициално запитване, отправено от Corte d'appello di Genova)

„Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 3 — Семейни обезщетения — Директива 2011/98/ЕС — Член 12 — Право на равно третиране — Граждани на трети страни, притежаващи единно разрешение“

Резюме — Решение на Съда (седем състав) от 21 юни 2017 г.

1. *Социално осигуряване — Работници мигранти — Правна уредба на Съюза — Материален обхват — Включени и изключени обезщетения — Критерии за разграничаване*

(член 3, параграф 1 от Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета)

2. *Социално осигуряване — Семейни обезщетения — Понятие — Надбавка в полза на домакинствата с поне три деца — Включване*

(член 1, буква щ) и член 3, параграф 1, буква й) от Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета)

3. *Контрол по границите, убежище и имиграция — Имиграционна политика — Единна процедура за кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава членка — Директива 2011/98 — Право на равно третиране — Национална правна уредба, която отказва на титуляр на единно разрешение получаването на надбавка в полза на домакинства с най-малко три малолетни или непълнолетни деца — Недопустимост*

(член 2, буква в), член 3, буква в) и член 12 от Директива 2011/98 на Европейския парламент и на Съвета; Директива 2003/109 на Съвета)

1. Вж. текста на решението.

(вж. т. 20—22)

2. Що се отнася до въпроса дали дадено обезщетение се числи към семейните обезщетения по член 3, параграф 1, буква й) от Регламент № 883/2004, трябва да се отбележи, че според член 1, буква щ) от този регламент изразът „семейни обезщетения“ обозначава всички обезщетения в

натура или парични обезщетения, предназначени за покриване на семейни разходи, с изключение на плащанията за издръжка и специалните помощи при раждане на дете или осиновяване, посочени в приложение I към този регламент. Съдът вече е постановил, че изразът „посрещане на семейни разходи“ трябва да се тълкува в смисъл, че обозначава по-специално обществения принос към семейния бюджет, чиято цел е да намали тежестите, свързани с издръжката на децата (вж. в този смисъл решение от 19 септември 2013 г., Hliddal и Bognand, C-216/12 и C-217/12, EU:C:2013:568, т. 55 и цитираната съдебна практика).

По отношение на разглежданото по главното производство обезщетение от предадената на Съда преписка е видно, от една страна, че ANF се изплаща на получателите, които са я поискали, ако са изпълнени предвидените в член 65 от Закон № 448/1998 условия, свързани с броя ненавършили пълнолетие деца и с размера на доходите. Следователно това обезщетение се предоставя без каквато и да е индивидуална и дискреционна преценка на личните нужди на заявителя, въз основа на законово определено положение. От друга страна, ANF представлява парична сума, изплащана всяка година на посочените получатели и предназначена да компенсира семейните разходи. Следователно наистина става въпрос за парично обезщетение, предназначено — посредством обществения принос към семейния бюджет — да намали тежестите, свързани с издръжката на децата.

От гореизложените съображения произтича, че обезщетение като ANF представлява социалноосигурително обезщетение, числящо се към семейните обезщетения по член 3, параграф 1, буква й) от Регламент № 883/2004.

(вж. т. 23—25)

3. Член 12 от Директива 2011/98/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно единна процедура за кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава членка и относно общ набор от права за работници от трети държави, законно пребиваващи в държава членка, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата по главното производство, по силата на която гражданин на трета страна, притежаващ единно разрешение по смисъла на член 2, буква в) от тази директива, не може да получава обезщетение като надбавката в полза на домакинства с най-малко три малолетни или непълнолетни деца, въведена със Закон № 448 — *Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (Закон № 448 за приемане на мерки за обществено финансиране за стабилизиране и развитие) от 23 декември 1998 г.

В това отношение от член 12, параграф 1, буква д) от Директива 2011/98 във връзка с член 3, буква в) от същата следва, че трябва по-конкретно да се ползват от равното третиране, предвидено в първата от тези разпоредби, гражданите на трети страни, които са били приети в държава членка с цел работа, в съответствие с правото на Съюза или националното право. Такъв е обаче случаят на гражданин на трета страна, притежаващ единно разрешение по смисъла на член 2, буква в) от тази директива, тъй като съгласно тази разпоредба това разрешение позволява на такъв гражданин да пребивава законно на територията на държавата членка, която го е издала, с цел работа.

Същевременно по силата на член 12, параграф 2, буква б), първа алинея от Директива 2011/98 държавите членки могат да ограничат правата на работници от трети държави съгласно член 12, параграф 1, буква д) от тази директива, освен за онези работници от трети държави, които са трудово заети или са били трудово заети за минимален срок от шест месеца и са регистрирани като безработни. Освен това държавите членки могат съгласно член 12, параграф 2, буква б), втора алинея от посочената директива да решат, че член 12, параграф 1, буква д) от нея във връзка със семейните обезщетения не се прилага за граждани на трети

държави, получили разрешение за работа в държава членка за срок до шест месеца, за граждани на трети държави, приети с цел обучение, и за граждани на трети държави, на които се разрешава да работят въз основа на виза.

Следователно по същия начин както Директива 2003/109, и Директива 2011/98 предвижда в полза на определени граждани на трети държави право на равно третиране, което представлява общото правило, и изброява изключенията от това право, които държавите членки имат възможността да въведат. При това положение на тези изключения може да се прави позоваване само ако органите в съответната държава членка, компетентни за изпълнението на тази директива, ясно са заявили, че възнамеряват да се ползват от същите (вж. по аналогия решение от 24 април 2012 г., Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, т. 86 и 87).

(вж. т. 27—29 и 32 и диспозитива)